

KONGRES O ZASVÄTENOM ŽIVOTE
ZANIETENIE PRE KRISTA – ZANIETENIE PRE ĽUDSTVO
„To, čo dnes Duch hovorí zasvätenému životu“

PRESVEDČENIA A PERSPEKTÍVY

*Bol tam veľký zástup... zo všetkých národov, kmeňov, plemien a jazykov
...Bude ich pást Baránok a privedie ich k prameňom vôd života (Zj 7, 9.17)*

Kongres o zasvätenom živote, ktorý sa konal v Ríme počas posledného týždňa liturgického roka od 23. do 27. novembra 2004 a ktorý zorganizovala Únia ženských a mužských hlavných predstavených, bol udalosťou, ktorá doteraz nemala obdobu. Zúčastnilo sa na ňom 847 zasvätených osôb z celého sveta: 95 z Afriky, 250 z Ameriky, 92 z Ázie, 16 z Oceánie a 394 z Európy.

Bola medzi nimi väčšina ženských i mužských hlavných predstavených, ale aj väčšia časť predsedkýň a predsedov národných konfederácií rehoľníčiek a rehoľníkov, teologičky a teológovia, šéfredaktorky a šéfredaktori časopisov a publikácií o zasvätenom živote, ako aj mladé rehoľníčky a mladí rehoľníci. Na Kongrese sa zúčastnili aj niektorí biskupi a členovia Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života, ako aj členovia Kongregácie pre evanjelizáciu národov a niektorých cirkevných hnutí.

Kongres sa venoval téme „Zanietenie pre Krista – zanietenie pre ľudstvo“. Toto zanietenie vychádza z kontemplácie dvoch ikôn: ikona Samaritánky pri studni Sychar a ikona milosrdného Samaritána, ktorý cestuje z Jeruzalema do Jericha. Týmto záverečným textom chceme zasvätenému životu ponúknuť základnú reflexiu a proces rozpoznávania, ktorým sme sa po tieto dni venovali. Robiť „to, čo Duch dnes hovorí“ zasvätenému životu, je perspektíva, pre ktorú sme sa rozhodli pri tomto záverečnom vyhlásení. Viedlo nás k tomu Božie Slovo, ktoré sa po tieto dni ohlasovalo a ktoré sme spolu slávil: Kniha zjavenia a Ježišova eschatologická reč nás postavili pred vážnosť prítomnej chvíle a zanietenej budúcnosti.

Kongres uprednostnil skúsenosti zasväteného života v rôznych spoločensko-kultúrnych a cirkevných kontextoch. Použil takú metodológiu, prostredníctvom ktorej sme hneď všetci od začiatku boli zapojení do reflexie a procesu rozpoznávania. Už pred Kongresom sme mali k dispozícii *Instrumentum Laboris* [Pracovný dokument]. Vznikol zdola, z podkladov rôznych príspevkov a na celosvetovej úrovni si ho mohli všetci naštudovať: bol podnetom pre bohatý dialóg a výmenu názorov. Cieľom príspevkov, ktoré počas Kongresu zazneli, bolo vyvolať reakciu a debatu v skupinách, ktorých závery zazneli na plenárnom stretnutí. Týmto spôsobom sa prejavovalo to, čomu Duch umožňuje vzniknúť v zasvätenom živote a pluralistickom svete, v ktorom žijeme. Výzvy znakov čias a miest nadobúdali konkrétnu podobu, ktorou sa na nás obracajú a vyzývajú nás k činnosti. Vznikla tak potreba začleniť sa do reality našej doby, do života a poslania Božieho ľudu prostredníctvom novej „fantázie lásky“ (por. *Novo Millennio Ineunte*, č. 50)

I. SMÄD A VODA, ZRANENIA A UZDRAVENIA (NAŠA SITUÁCIA)

„Viem, kde bývaš... poznám tvoje súženie, aj tvoju chudobu“ (Zj 2, 13.9)

1. Zoči–voči modelu dvoch ikon

Dve ikony: Samaritána (Lk 10, 25–37) a Samaritánky (Jn 4, 4–43), sú akoby zrkadlom, v ktorom sa odráža situácia našich zranení a smädu, uzdravenia živou vodou.

a) V ľudstve

Sme súčasťou ľudstva, ktoré:

- smáďi po blahobyte vo svete konzumnosti a chudoby; smáďi aj po láske uprostred chaosu a neporiadku, ktorý v tejto oblasti prevláda; smáďi aj po nadprirodzene v kontexte politického a existenciálneho rozčarovania;
- sa utieka k veľkým studniam, aby si nasýtilo svoj smäd (ako Samaritánka) a buduje nové studne (ako Jakub);
- túži poznať (ako zákonník) a rozvíja veda a technológiu;
- vytvára inštitúcie (ako bol chrám a hostinec), aby vyplnilo svoje túžby po nadprirodzene a svoje životne potreby; vyvoláva predsudky voči rasám, náboženstvám, pohlaviu;
- v rôznych aspektoch sa cíti byť raneným a polomŕtvym, vylúčeným a chudobným, bez rodiny, znásilneným a neistým, chorým a hladným (ako človek vedľa cesty z podobenstva) z dôvodu násilia, vojen a terorizmu, koncentrácie moci a nespravodlivej ľubovôle, perverzného ekonomického systému a špekulatívneho egoizmu (zbojníci).

Niekedy v zrkadle dvoch ikôn sa vidíme v tvári

- posvätnej inštitúcie (kňaz, levita, zákonník, chrám), ktorá je veľmi vzdialená od chudobných a bolestí sveta;
- nevesty, ktorá je verejnou hriešnicou a vytvára si prospechárske spojenectvá (naše modly).

Žijeme v epochálnych zmenách, ktoré sú poznačené:

- veľkým pokrokom vedy a technológie, stále neschopné riešiť veľké problémy ľudstva;
- silnými prostriedkami komunikácie, ktoré často a mileradi kolonizujú nášho ducha;
- mondializáciou a globalizáciou, ktoré nás robia závislými a súčasne poškodzujú jednotlivé totožnosti;
- udalosťami (*kairoi*), ktoré nás vedia prekvapiť a zmiast' („prišiel k nemu istý cestujúci Samaritán“) a vyjadrujú, že Boh je pánom dejín;
- smädом a krízou „zmyslu“, ktorým sa núkajú tisícky riešení a prísl'ubov.

Tento čas interpretujeme a chápeme podľa *evanjeliového kritéria*, ktorý nám ponúkajú dve evanjeliové ikony, a nechávame sa osloviť a dotknúť:

- smädом po zmysle;
- bolesťou ľudstva;
- zaniatenosťou pre Krista, sprostredkovateľa našej Zmluvy s Bohom;
- spolicútením s bolesťami a potrebami ľudstva.

Toto kritérium nám umožňuje objaviť dvojznačnosť, ohraničenia, neistoty, vplyv zla nášho sveta a v nás. Umožňuje nám však vidieť aj to, že zaniatenosť a spolicútenie sú silami Ducha: ony dávajú zmysel nášmu poslaniu, animujú našu spiritualitu a dávajú kvalitu nášmu komunitnému životu.

b) V Cirkvi

Hľadáme svoje miesto v Cirkvi, ktorá je Božím ľudom, domom a školou spolicútenstva (*Novo Millennio Ineunte*, č. 43).

- Nie je nám ľahké znovu v nej nájsť svoje miesto ako ženy a muži, ako sestry a bratia, ako vysvätení služobníci.
- Máme smäd po novej etape „vzájomných vzťahov“ s našimi pastiermi, s inými skupinami a hnutiami Cirkvi, na základe rovnocennosti, bratstva a sesterstva a väčšej vzájomnej dôvery a otvorenosti.

Hovoriam vám, že sme *darom pre celú Cirkev* (VC 1):

- vzdávame Bohu za to vďaka a chceme ním byť aj naďalej novou a veľkodušnou formou;
- uznávame, že rôzne charizmy a cirkevné služby sú pre nás veľkým darom;
- vzájomnou výmenou darov Kristovo telo znovu nadobúda svoju silu.

Seba vnímame ako „zasvätený život“ oveľa v širšom zmysle slova, ako sú hranice našich inštitútov, nášho katolíckeho vierovyznania, našej kresťanskej viery. Preto

- máme kladný postoj k ekumenizmu a dialógu zasväteného života s inými skúsenosťami, prítomnými v rôznych konfesiách a náboženstvách;
- sme solidárni s inými skupinami, ktoré bojujú za ľudskú dôstojnosť, pokoj, spravodlivosť a za ekológiu;
- prijímame tie sestry a tých bratov laikov, ktorí prijímajú za svoju našu charizmu a naše zakladateľky a zakladateľov, takže sa vidíme nielen ako rád alebo kongregácia, ale aj ako rodina, ktorá má účasť na živote a poslaní.

2. „Znovu sa narodiť“

Od určitého času sa niečo nové rodí medzi nami, zároveň zomierajú iné skutočnosti (prekonané tradície a štýly; zomierajúce inštitúcie). Dotýka sa nás agónia toho, čo zomiera, a vlieva nám dôveru to, čo sa rodí.

Aj keď ešte nedokážeme jasne vidieť to, čomu Duch pomáha narodiť sa v zasvätenom živote, predsa môžeme zďaleka vnímať niektoré náznaky novosti:

- túžba „znova sa narodiť“ podľa logiky vtelenia (*Novo Millennio Ineunte*, č.52) a prosba k Duchu Svätému, aby sa to aj uskutočnilo (nové založenie);
- očarenie, ktorým *Ježišova osobnosť* pôsobí na zasvätený život: na kríži naplno prejavuje svoju krásu a lásku k Bohu (VC 24) a jeho *Evanjeliu*;
- centrálnosť „*lectio divina*“, v ktorej svojím životom a dejinami hlásame, meditujeme, spoločne zdieľame, modlíme sa Božie Slovo (poslušnosť);
- jadro *poslania*, ktoré sa uskutočňuje podľa našich osobitných chariziem; ono dokáže rozhýbať našu obrazotvornosť a pobáda nás k novým odvážnym, prorockým iniciatívam, ktoré sa stmelujú s ohlasovaním Ježiša Krista prostredníctvom inkulturácie, medzináboženského a medzikonfesionálneho dialógu, voľby posledných a vylúčených zo spoločnosti, nové formy komunikácie: poslanie a prednostná voľba chudobných (chudoba);
- hľadanie nového *communio* a *spoločenstva*, založených na hlbokých, inkluzívnych vzťahov, postupné rozšírenie života spoločnosti vo farnosti, diecéze, meste, medzi ľuďmi (celibát a spoločnosť);
- potreba novej spirituality, ktorá by integrovala to, čo je duchovné a telesné, ženské i mužské, osobné i spoločné, prirodzené i kultúrne, dočasné i eschatologické, medzirehoľné a medzigeneračné, a sprevádzalo nás vo všetkom, čo žijeme a konáme;
- prechod od zasväteného života, ktorý uniká pred svetom k *vtelenému* zasvätenému životu, ktorý je v ľudských dejinách *svedkom* transcendentnosti.

II. PO STOPÁCH SAMARITÁNKY A SAMARITÁNA (NASLEDOVANIE A UČENÍCTVO)

„*Keby si poznala Boží dar*“ (Jn 4, 10). „*Hľa, stojím pri dverách a klopem*“ (Zj 3, 20)

Túžba odpovedať na znaky čias a miest nás viedli k tomu, aby sme zasvätený život pomenovali ako „zanietenie“: *zanietenie pre Krista – zanietenie pre ľudstvo*. Táto duchovná etapa je skôr výsledkom než jednoduchým počiatočným pocitom. Predovšetkým je to cesta rastúcej zanietenosti.

„Ja som cesta“ (Jn 14, 6) – hovorí Ježiš:

- on nás miloval a za nás dal aj svoj život. Jeho zanietosť predchádza našu zanietosť. Jeho zanietosť láska k Otcovi (Abba) sa zmenila na zanietosť pre ľudstvo;
- poháňaný Božským milosrdenstvom vzal na seba náš smäd a naše zranenia, miloval nás bez výnimky až do takej miery, že sa stal naším Samaritánom a naším Ženíchom, ktorý darúva kalich novej zmluvy, svoju vyliatu krv a svoje obetované telo;
- z kríža Ježiš „priťahuje všetkých k sebe“ (Jn 12, 32-33). A my sme sa Ním nechali zviest’.

Keď nasledujeme Majstra,

- on nás čoraz viac vychováva.
- stváruje nás na svoj obraz a podobu,
- postupne nás vovádza do svojho tajomstva a poslania (ako Samaritánku),
- učí nás meniť naše zanietosť na gestá súcitu a milosrdenstva (ako Samaritán),
- vykupuje nás z našich dvojznačností a neverností, keď ide o moc, túžbu mať a sex;
- prostredníctvom svojho Duch nám vnútorne radí a dáva nám silu do ďalšieho boja (Zj 2-3).

V škole nasledovania

- Samaritánka a Samaritán sa pre nás stávajú mystagógmi angažovanej kontemplácie a milosrdenstva;
- v oboch harmonicky splyvajú kontemplácia a činnosť: Samaritánka zažije Krista a preto ho ohlasuje; Samaritán v blížnom objaví trpiacu Božiu tvár a pomôže mu.

III. „CHOĎ A ROB AJ TY PODOBNE!“: SMEROM K NOVEJ PRAXI

1. Sedem čností pre dnešnú dobu

Nasledovanie Krista, ktoré sa v dnešnej dobe usilujeme v zasvätenom živote uskutočniť, vzbudzuje v nás postoje, ktoré chceme symbolicky nazvať „sedem čností pre dnešnú dobu“. Vybrali sme ich z bohatých príspevkov skupín, s obavou, že sme ich všetky nevymenovali. Ony nás uspôsobia, ako nám to naznačil Svätý Otec, aby sme vedeli zhasiť smäd, obviazať rany, stať sa balzomom na zranenia, uspokojiť túžby po láske, slobode a pokoja našich sestier a našich bratov (por. Ján Pavol II., *Posolstvo ku Kongresu*, č. 3). Ich prostredníctvom nadobúdame novú tvár v zasvätenom živote, „sviatosti a podobenstva Božieho kráľovstva“.

- Hĺbka: evanjeliové rozlišovanie, autentickosť
- Pohostinstvo a nezištnosť
- Nenásilie a miernosť
- Sloboda ducha
- Odvaha a kreatívna schopnosť
- Tolerantnosť a dialóg
- Jednoduchosť: valorizovať chudobné a malé zdroje

2. Presvedčenia, na základe ktorých sa môžeme rozhodnúť kráčať dopredu:

Témy študijných skupín sa zaoberali pätnástimi argumentmi, ktoré sú akousi „signalizáciou“ vitality, alebo v opačnom prípade blokov charakteristických pre dnešný zasvätený život. Zo syntéz, ktoré zazneli počas spoločného zhromaždenia a ktoré dostali všetci účastníci Kongresu, vyplývajú niektoré znaky vitality, prekážky, presvedčenia a operatívne línie, i keď nemožno zhrnúť do niekoľkých riadkov bohatstvo debaty a prínosov jednotlivých skupín. Ponúkame aspoň niektoré z nich.

1. Treba urobiť štrukturálnu transformáciu nášho života a našich diel, uprednostniť ľahšie a jednoduché štruktúry, otvorené a prijímajúce komunity, ktoré by vyjadrovali a zahŕňali „milosrdnú“ solidaritu a vytvorili sieť *spravodlivosti*, ktorá by bola v službách kultúry pokoja, aby sme mohli počuť hlas chudobných.

2. *Dialóg s kultúrami* patrí k najhlbšiemu poslaniu zasväteného života. Vo svete existuje mnoho znakov vitality zasväteného života. Tieto naznačujú, že má stále zmysel: rast mnohokultúrnych, medzinárodných kongregácií; aj počiatočná formácia kladie väčší dôraz na pôvodnú kultúru; samotný Kongres je znakom otvorenosti a zdieľania. Existujú však prekážky inkulturácie, medzi ktoré patrí ťažkosť vyjadriť citový prvok v kulte a v rôznych prejavoch viery.

3. Chudobní, kultúry a *náboženstvá* sú predmetom trojakého dialógu, o ktorý sa musí zasvätený život aj naďalej snažiť. V mnohých kontextoch sa kresťanstvo vníma ako niečo cudzie, ako dovezené náboženstvo. Samotná krehkosť našej viery, naše rany, duch dominantnosti sú prekážkou dialógu; prekážkou je aj rozšírený fundamentalizmus vo viacerých kultúrnych a náboženských oblastiach. Dialóg sa musí stať voľbou, životným štýlom. Naše komunity sa musia stať miestom zmierenia a odpustenia.

4. *Umenie a krása* sú ikonami pre všetky kultúry; umelci pomôžu komunitám zasväteného života čeliť konzumnému zmýšľaniu, vytvoriť pekné prostredia na modlitbu, nájsť nové symboly, vyrozprávať nové príhody počúvajúcim srdciam mužov a žien. Táto komunikácia krásy uprostred násilia a smrti prinesie radosť a život.

5. Musíme zmeniť náš spôsob zmýšľania, keď ide o *komunikáciu*, a vedieť riskovať: či už v rámci Cirkvi, kde sme buď príliš rozdelení, alebo cenzurovaní či príliš klerikálni; alebo smerom navonok, vo vzťahu k svetu a masmédiám. Musíme formovať rehoľníkov a rehoľníčky, ktorí budú v tejto oblasti odborníkmi, povzbudiť tých, ktorí v tejto oblasti už pracujú navzájom spolupracovať, aby sme sa mohli postarať o zdroje a pracovať v úzkom kontakte s kompetentnými laikmi. Kreatívnym spôsobom treba pôsobiť interaktívne s masmédiami: byť pripravenými odpovedať a neutekať. Musíme mať odvahu ukázať sa takými, akými sme v skutočnosti, s našimi hodnotami a slabosťami, a hovoriť takou rečou, ktorej by dnešní ľudia mohli rozumieť.

6. Predkladáme niekoľko návrhov: v našom živote vyzdvihnúť primát *Božieho slova*; vzhľadom na chudobných treba prehodnotiť náš životný štýl, naše diela, vedieť žiť v provizóriu; posilniť prítomnosť zasväteného života na svetovom fóre a v organizmoch, ktoré majú rozhodovaciu moc, ako je Organizácia Spojených Národov, kde sa rozhoduje o budúcnosti ľudstva; byť prítomnými tam, kde je život viac ohrozený.

7. *Zasvätený celibát* smeruje k hlbšiemu vzťahu ku Kristovi a s inými sa deliť o lásku. Pre nás je celibát slobodnou voľbou, je naším povolaním, je spôsob, ktorým môžeme zdravo a vyrovnane prežívať svoju pohlavnosť. Dnes sa cítime vo väčšej pohode, keď ide o vzťah k nášmu telu, k našim citom, k našimi emóciami. Veríme, ako hovorieval Ježiš starému Nikodémovi, že sme sa znovu narodili (Jn 3, 4–8). Voľba našej čistoty väčšmi žiari vtedy, keď dávame najavo, že náš celibát je cestou k Božiemu kráľovstvu.

8. *Sväté písmo* sa musí stať naším životným spoločníkom a máme ho vteliť do našej služby. Ak chceme prísť k autentickému komunitnému rozlišovaniu, naša cesta sa musí opierať o Slovo, vytvoriac mu v našom živote väčší priestor; praktizovanie *lectio divina* sa musí stať transformujúcim prvkom nášho životného štýlu.

9. Keď hovoríme o *smäde po Bohu*, uvedomujeme si, že sa dotýkame očarujúceho argumentu. Naša skúsenosť s Bohom je skúsenosťou so vteleným Bohom. Aby táto skúsenosť mohla vyniknúť, musíme zmeniť naše vnútorné štruktúry a znovu začať od snúbeneckej, radikálnej lásky ku Kristovi. Potrebujeme ľudskú, zosobnenú formáciu, kritický štýl zmýšľania, formáciu k dialógu, ktorá vedie k osobnej premene, pozerat' sa na svet a na život pohľadom viery. Treba sa naučiť aj zdieľať skúsenosti viery.

10. *Permanentná formácia*: ide predovšetkým o aktívnu a inteligentnú dispozíciu duchovnej osoby; to znamená učiť sa od života a po celý život. Permanentná formácia zahŕňa rôzne roviny: jednotlivca, inštitúciu a pod, bežné i mimoriadne zásahy. Permanentnú formáciu treba zorganizovať

na základe integračného modelu a orientačným prvkom jeho procesu je veľkonočné tajomstvo. Dnes potrebujeme formátorov a komunity, ktoré dokážu sprevádzať osoby vo chvíľach osobnej krízy.

11. Sme svedkami *rastúceho pluralizmu*: ide o nezastaviteľný proces. Treba, aby sa naše štruktúry stali nositeľmi hodnôt a umožnili nám byť disponovanými pre poslanie. Adžornamento a prispôsobenie štruktúr treba chápať ako proces trvalej transformácie. Musíme sa usilovať o *spiritualitu komúnie*, zintenzívniť medzirehoľnú spoluprácu. Okrem toho treba žiadať, aby sa v kanonickom práve zmenili časti, týkajúce sa rovnosti medzi klerickými a neklerickými rehoľnými inštitútmi.

12. Najmä mladí majú smäd po komunitnom živote, ako prejave poslania, ako miesta zdieľania viery a vzájomných hlbokých vzťahov. Avšak niektorí rehoľníci a rehoľníčky žijú v komunite tak, akoby boli ubytovaní v hoteli. Naše súčasné *štruktúry riadenia* odzrkadľujú dobu, v ktorej počet členov komunity bol vysoký, a neprispôbali sa súčasným požiadavkám. Každý inštitút sa musí usilovať rozvíjať permanentnú formáciu, aby sa komunitný život stal ľudskejšim a významnejším. Komunita musí byť otvorená a pohostinná.

13. Laici nám umožňujú objaviť, že naše charizmy sú darom per všetkých kresťanov, pre Cirkev a pre svet. Odhliadnuc od našich slabostí a od nášho starnutia, Duch Svätý vzbudzuje novú plodnosť. Treba rozvíjať ekleziológiu duchovného spoločenstva a teologicky podložiť vzťahy medzi rehoľníkmi a laikmi; podporovať zdieľané poslanie a posilniť puto s miestnou cirkvou, vytvárať flexibilné štruktúry, zdieľať skúsenosti jednotlivých kongregácií.

14. Jednota našich kongregácií bezpochyby vyplýva zo spoločnej vízie, ale podporuje ju aj *spleť vzťahov*, ktoré vytvárajú jednotu a odstraňujú bariéry. Máme ešte dlhú cestu pred sebou, kým budú ženy zastávať svoju rolu v spoločnosti a Cirkvi. Viest skupinu k spoločnému rozhodnutiu je ťažkým umením: *predstavení a predstavené* musia byť svedkami nadšenia, ak chcú podporovať zanietenosť jednotlivých členov. Ak si láska a tvorivosť podajú ruky, naša cesta bude plná nových podnetov.

15. Zasvätený život darúva *miestnej cirkvi* katolíckosť a otvára ju univerzálnosti; aj my prispievame k tomu, aby boli horizonty Cirkvi širšie. Pred 25. rokmi vyšiel dokument „*Mutuae relationes*“. Musíme pokračovať v dialógu na všetkých úrovniach Cirkvi; viac sa usilovať o zosúladienie kongregačných plánov a pastoračných plánov diecézy; dôležité je formovať sa k dialógu medzi laikmi, rehoľníkmi/rehoľníčkami, klerikmi; zasvätený život sa musí stať odborníkom komúnie. Predpokladom je silné povolanie ku komunitnému životu.

3. Činnosť

Počas Kongresu sme dlho uvažovali o situácii zasväteného života v rôznych oblastiach sveta. Rôzne skupiny navrhli línie činnosti, aby sme mohli čeliť výzvam dnešnej doby. Vychádzame z ich príspevkov, ktoré pripravili a potom nám ich predstavili. Obsahujú rôzne návrhy, ktoré sú veľmi bohaté a podrobne rozpracované.

Ide o bezprecedens, keď ženy a muži zasväteného života z celého sveta, rôznych kultúr a jazykov, mohli spoločne debatovať, tvoriť plány per súčasnosť i budúcnosť nášho života a poslania. Preto ponúknuté perspektívy a navrhnuté činnosti majú osobitnú cenu.

Našou túžbou je, aby sa na tento Kongres, nielen v rámci jeho rozlišovania, ale aj v jeho metóde a návrhoch, pozeralo ako na novú štartovaciu čiaru krásneho dobrodružstva nasledovania Ježiša Krista v našej dobe.

IV. KAM NÁS DUCH VEDIE?

„*Kto je smädný, nech príde, a kto chce, nech si naberie zadarmo vody života*“ (Zj 22,17)

Na záver Kongresu môžeme povedať, že nás Duch Svätý posilňoval a otvoril nám nové horizonty. Aj keď je nepredvídateľný ako vietor a nevieme odkiaľ prichádza a kam veje, počúvali sme šepot

jeho hlasu v hlasoch znakov čias a miest, ktoré sme sa snažili rozpoznať prostredníctvom spoločne premodlenej viery.

Mária a jej snúbenec Jozef sme pochopili, že ak chceme nasledovať Ježiša, musíme byť otvorení voči Bohu a blízki potrebám blížneho, vždy byť disponovanými voči Bohu prekvapení, ktorého cesty a myšlienky nie sú našimi (Iz 55, 8–9).

Slávenie Kongresu sa skončilo, no neskončili dopady a jeho požiadavky. Ony iba teraz začínajú. Zodpovednosťou všetkých (Medzinárodnej únie hlavných predstavených, Únie hlavných predstavených, Národných konferencií rehoľníčiek a rehoľníkov, komunít a zasvätených osôb) je, aby ich pretlmočili do postojov, iniciatív, rozhodnutí a plánov. Spôsob, akým sa v minulosti chápal a prežíval zasvätený život, ktorý priniesol hojné ovocie, dnes dáva prednosť inému spôsobu, ktorý je viac v súlade s tým, čo teraz od nás žiada Duch Svätý. „Nemáme len spomínať a rozprávať o slávnej minulosti, ale aj budovať nové veľké dejiny! Hľadáme do budúcnosti, ku ktorej nás vedie Duch, aby znovu snami konal veľké diela“ (por. VC 110).

Možno, že v našej dobe máme skúsenosť s našou chudobou a našimi ohraničeniami. Uprostred nich zaznieva Pánov hlas: Neboj sa, ja som s tebou! Táto istota oživuje našu nádej, ktorá sa opiera o dobrotu a vernosť „Boha nádeje, ktorý nás naplňuje každou radosťou a pokojom vo viere, aby sme v sile Ducha Svätého oplývali nádejou“ (por. Rm 15, 13). On je naša nádej, ktorá nás nesklame (por. Rm 5, 5).

Preklad: Štefan Turanský SDB